

[Bjørn Westh]

Jeg vil gerne illustrere, hvor lidet tænksomt vi synes regeringen opfører sig. Da vi havde det samråd, som ministeren hentyder til, om konkurrencelovgivningen og Monopoltilsynet, fik vi det indtryk, at industriministeren i hvert fald ikke syntes, at avancestoplovgivning var noget værd, og at der var nogen grund til at føre kontrol med den slags. Samme dag sad statsministeren i trepartsdrøftelser med arbejdsmarkedets parter og tilbød dem at lave en avancestoplov. Det virker, som om regeringen ikke har tænkt sig om og i hvert fald ikke talt sammen. I det ene rum her på Christiansborg kan man sige, at det er godt, vi har et Monopoltilsyn, så kan vi lave avancestoplov. I det andet rum giver man udtryk for – og ministeren gjorde det også over for pressen uden for lokalet – at den slags lovgivning var gammeldags og ikke noget, man skulle arbejde med. Det er i hvert fald ikke medvirkende til at skabe et godt klima op til nogle drøftelser på arbejdsmarkedet, hvis regeringen taler med to tunger på så ømfindtligt et område som at holde priserne i ro, når man skal have en fornuftigt afbalanceret indkomstudvikling.

Jeg må sige til ministeren, at når det måske ikke er en hed debat i dag, så er det selvfølgelig, fordi der i dag ligger et lovforslag fra regeringen udfærdiget i december måned om at styrke Monopoltilsynet. Siden har regeringen sagt, at den vil nedlægge Monopoltilsynet. Når vi når dertil, bliver det en hed debat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 139:

Forslag til lov om ændring af lov om forsikringsvirksomhed.

Af industriministeren (Henning Dyremose, fg.).

(Fremsat 14/12 88).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 6–8 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 140:

Forslag til lov om tilsyn med firmapensionskasser.

Af industriministeren (Henning Dyremose, fg.).

(Fremsat 14/12 88).

7) Første behandling af lovforslag nr. L 141:

Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser m.v.

Af industriministeren (Henning Dyremose, fg.).

(Fremsat 14/12 88).

8) Første behandling af lovforslag nr. L 142:

Forslag til lov om ændring af lov om visse kreditinstitutter.

Af industriministeren (Henning Dyremose, fg.).

(Fremsat 14/12 88).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Jette Thomsen (KF):

Hele denne pakke har til formål at bidrage til modernisering af lovgivningen om penge- og kapitalformidlingsinstitutter, og vi har drøftet meget af det tidligere her i Folketinget.

Lovforslagene er på en række punkter gennemfremsat uændrede, og der var en positiv stemning i debatten om dem, så derfor vil jeg nøjes med at kommentere ændringerne fra sidst.

Den vigtigste ændring i forhold til sidst er, at vi udskyder moderniseringen af opgørelse af egenkapitalkravet, indtil de direktivforslag, der forhandles i EF vedrørende solvens- og egenkapitalkrav, er vedtaget.

Derudover er hovedelementerne i lovforslag nr. L 86, 1987-88, 1. samling, skærpede revisionsregler og større beføjelser til finanstillsyn og revisorer, skærpet indberetningspligt og krav om, at både pengeinstitut og revisor har

[Jette Thomsen]

pligt til at redegøre for det, hvis et revisorskifte skyldes særlige forhold.

Lovforslaget om banker og sparekasser giver altså pengeinstitutterne bedre muligheder for at medvirke til erhvervslivets finansiering og omstrukturering. De får mulighed for at drive anden virksomhed end pengevirksomhed, og de får udvidet adgang til at anbringe midler i aktier.

Om resten af pakken, som vedrører hele forsikrings- og pensionsområdet, vil jeg nøjes med nogle generelle betragtninger, idet både forslag og bemærkninger er kædet tæt sammen fra det ene forslag til det andet. Det drejer sig om en modernisering af lovgivningen om firmapensionskasser og om at harmonisere reglerne, således at de stemmer overens med de tværgående pensionskassers, og i øvrigt at give pensionskasserne bedre adgang til at investere i erhvervslivet og give dem de samme muligheder, som ATP og LD allerede har.

Det er nogle fyldige forslag, og selv om meget af det har været behandlet før, kan jeg da godt forestille mig, at vi endnu en gang får et godt, stort og grundigt udvalgsarbejde. Det vil vi medvirke meget positivt til, og vi vil fra Det Konservative Folkepartis side arbejde kraftigt for, at medlemmer af en pensionskasse får ikke bare adgang, men ret til at skifte pensionskasse, hvis de har noget at udsætte på den måde, deres pensionskasse bliver ledet på.

Vi støtter industriministerens lovforslag.

Risgaard Knudsen (S):

For god ordens skyld skal jeg blot give den oplysning, at jeg forstår, at mit partis ordfører var forhindret i at være til stede, men at ordføreren nu er kommet til stede i salen, og derfor skal jeg indskrænke min bemærkning hertil.

Erling Olsen (S):

Jeg beklager det skete.

Jeg kan oplyse, at mit parti for så vidt angår forsikringslovgivningen mener, at der er tale om en meget kompleks og sagligt meget vanskelig lovgivning, men at vi under udvalgsarbejdet vil børe meget dybt i det.

Ser vi på hovedtrækkene i lovgivningen, må vi sige, at den indebærer en modernisering af de gældende bestemmelser. Den indebærer på en lang række områder en imødekommelse af de synspunkter, som vi tidligere har givet ud-

tryk for, og vi kan i det store og hele tiltræde lovgivningen.

Vi kunne godt ønske os for så vidt angår reglerne om forsikringsvirksomhed, at man her måske nok i højere grad slækkede placeringsreglerne, sådan at det blev muligt også at finansiere »research and development«, som det hedder på nudansk, på linje med det, som man har mulighed for ifølge LD- og ATP-lovgivningen.

Vi kunne for så vidt angår firmapensionskasserne ønske os, at man ikke imødekom ønsket om, at der skulle kunne investeres i firmaerne selv i helt så vidt omfang, som det er angivet her i lovforslaget. Problemet er jo, at vi på den ene side gerne vil have flere investeringer i erhvervslivet, på den anden side er bange for, at der ikke vil være tilstrækkelig funktionsadskillelse, idet man i en række firmapensionskasser typisk vil have firmaets direktion og ejerkreds repræsenteret i pensionskassen. Vi ved, at her er noget at afbalancere, og det vil vi godt se nærmere på under udvalgsbehandlingen.

For så vidt angår spørgsmålet om bank- og sparekasselovgivningen er forslagene jo i mangt og meget det, som vi var rede til at sige ja til, lige før valget blev udskrevet, men der er sket nogle ændringer. Bl.a. har man udskudt modernisering af egenkapitalreglerne, indtil de fremsatte EF-direktivforslag på pengeinstitutområdet er vedtaget.

Vi synes egentlig, at det havde været tiltalende, om man her – ligesom sidste gang – var gået i fortroppen i stedet for at være dem, der følger efter. Vi er enige i princippet om, at kravene skal flyttes over på aktivsiden. Vi mener, at vi burde have været pionerer for så vidt angår udformningen af regler for beregning af renterisiko, valutakursrisiko osv., men vi må så trøste os med, at det kommer, når EF-direktivforslagene er vedtaget. Men vi havde gerne set, at vi var gået foran.

Der er endvidere tale om, at man vil bevare den hidtidige adgang til at medregne ansvarlig indskudskapital til egenkapitalen. Det synes vi er udmærket. Vi er også indstillet på, at man giver pengeinstitutterne mulighed for at drive accessorisk virksomhed i højere grad end hidtil. Det synes vi også er rigtigt. Vi er også indstillet på, at man i forbindelse med rekonstruktion af virksomheder eller lignende forhold giver pengeinstitutterne mulighed for at ligge

[Erling Olsen]

længere med virksomhederne, end de gør i dag. Vi mener, vi har brug for både at sikre, at der ikke kommer forhastede salg af virksomhederne, og så på anden side også at forhindre, at pengeinstitutterne går hen og bliver gründerbanker.

Så er der endelig spørgsmålet om regnskabsregler og styrkelse af tilsyn. Vi synes også, at tendensen er rigtig. Vi synes – og her vil jeg gerne lige et øjeblik vende tilbage til forsikringslovgivningen – at man af hensyn til mobiliteten mellem kasserne skal modernisere reglerne, sådan at der ikke bliver så meget »hængende« i en kasse, om jeg må udtrykke det på den måde, hvis man skifter kasse, altså sådan at udtrædelsesgodtgørelserne bliver noget større. Også det er der megen teknik i.

Vi har i forbindelse med spørgsmålet om tilsyn tidligere påpeget, at det var noget uheldigt, at man af hensyn til statens almindelige lønningspolitik havde lidt svært ved at give markedsløninger til de mennesker, der skulle være i tilsynet. Vi har i regeringens moderniseringsplaner set, at man tænker på at flytte Finanstilsynet over til Nationalbanken. Hvis man kommer til det, kan man altså regne med vores støtte dertil.

Rahbæk Møller (SF):

Det er en meget omfattende problemstilling, vi behandler her, men centrale dele har jo været behandlet før, og det er forhold, vi vil se meget positivt på. Jeg kan nævne sådan noget som bedre tilsyn med koncerner, præcise regler for indskudskapital, skatte- og regnskabskrav, udvidede pligter og rettigheder for revisorer osv. Det er forhold, som vi vil se meget positivt på under udvalgsarbejdet. Det samme gælder moderniseringen og omskrivningen af loven om firmapensionskasser.

Men det, der er mest interessant i denne pakte lovforslag, er lempelsen af placeringsreglerne for de finansielle institutioner, og det er jo en gammel diskussion. SF har i årevis agiteret for, at disse regler bliver lempet, og derfor er vi selvfølgelig også nu positive over for tendensen. Men det, der bekymrer os, er, at vi stadig væk har stramme regler for ATP og for Dyrtdsfonden, og på væsentlige punkter bliver reglerne for disse to institutioner nu strammere end dem, der skal gælde for forsikringsselskaber og pensionskasser. Jeg kan nævne to punkter:

ATP og Dyrtdsfonden kan ikke få bestemmede indflydelse i en virksomhed, heller ikke tilsammen. Derimod kan et forsikringsselskab og en pensionskasse eller to pensionskasser – for den sags skyld også to forsikringsselskaber, men de samarbejder normalt ikke – via et kapitalformidlingsselskab, hvis denne lovgivning gennemføres, få bestemmede indflydelse i en virksomhed. Det er diskrimination over for ATP og Dyrtdsfonden.

Jeg kan nævne en anden regel: 25-pct.s-grænsen for, hvor meget de forskellige institutioner må placere erhvervsaktivt, lempes nu for pensionskasser og forsikringsselskaber, således at man lægger ejendomsinvesteringer uden for grænsen, mens ATP og Dyrtdsfonden stadig væk ligger inden for 25-pct.s-grænsen. Det er også en diskrimination mod de to fonde.

Dertil kommer, at selv om de foreslåede regler formelt er ens for forsikringsselskaber og pensionskasser, foreligger der alligevel en smule diskrimination over for pensionskasserne i den forstand, at man har været mere imødekommende over for at lempe de regler, der generer forsikringsselskaberne, end vedrørende dem, der generer pensionskasserne. De to aktørers adfærdsmønstre er jo nok så forskellige. F.eks. har det problem, at to investorer utilsigtet kunne komme til at få bestemmede indflydelse, og at det nu bestemmes, at det ikke gør noget, så længe de ikke udøver den, i praksis kun været et problem for forsikringsselskaberne, der hemmeligholder deres investeringer for hinanden, men ikke været noget problem for pensionskasserne, der som regel samarbejder rimelig godt. Til gengæld er 25-pct.s-grænsen, som godt nok lempes lidt, men stadig væk eksisterer, mere et problem for pensionskasserne, der for størstedelen vedkommende i højere grad investerer i aktier, end for forsikringsselskaberne, der hidtil ikke har været særlig interesserede i at placere en meget stor del af deres midler i aktier.

Som sagt er SF meget åbent over for problemstillingen. Men vi er også interesserede i, at der ikke fortsat sker en diskriminering af lønarbejderkapital sammenlignet med andre kapitaler. Jeg kan derfor allerede nu annoncere, at vi dels vil stille ændringsforslag til forslaget om en lempelse af 25-pct.s-grænsen, dels vil fremsætte lovforslag om ændring af lovene for ATP og Dyrtdsfonden. Vi mener, at hele dette regel-

[Rahbæk Møller]

sæt skal ses i sammenhæng. Jeg håber, at det også vil blive Tingets konklusion.

Svend Heiselberg (V):

Venstre kan støtte hele den lovpakke, ministeren har lagt frem. Det er vigtigt, at man betragter både pengeinstitutterne og forsikringsvirksomhederne som en del af erhvervslivet.

Vi må indrømme, at der sker en ændring vedrørende det, at kun 2 og ikke som før mindst 7 pensionskasser eller forsikringsselskaber kan kontrollere et kapitalformidlingselskab.

Det er en af de ændringer, som vi i Venstre tidligere har givet udtryk for en vis betænkelighed ved, men jeg har forstået, at ministeren er af den opfattelse, at der ikke skulle være grund til betænkelighed herved. Vi mener, at dette i realiteten nok må anses for en ophævelse af forbudet mod udøvelse af bestemmende indflydelse i en erhvervsvirksomhed, og det er måske det, der har gjort os noget betænkelig.

Men når det er sagt, synes vi også, det er meget vigtigt, hvis vi kommer derhen – og det har jeg forståelsen af at regeringen arbejder med – at der bliver en mobil adgang til at flytte sin pension. Jeg mener, det er meget vigtigt, at man tager det hensyn til pensionstagerne, at de får mulighed for at flytte deres pension, hvis de forskellige pensionsselskaber begynder at investere i noget, som er pensionstagerne imod. Det kunne eksempelvis være ideologiske investeringer, de ville foretage, og som medlemmerne kunne være imod. Derfor synes jeg også, det må være rigtigt, at man arbejder hen imod at gøre det muligt, at et medlem så kan forlange at få flyttet de midler, vedkommende har anbragt i en bestemt pensionskasse. Jeg synes, det er et hensyn, man må tage til de mennesker, som anbringer større eller mindre beløb i pensionskasser.

Vedrørende brancherne synes jeg også her, det er godt, at de får mulighed for at gå mere aktivt ind i investeringer i erhvervslivet. For øvrigt synes jeg, det er en god modernisering af bankloven, ministeren har foreslået, og vi kan fra Venstres side støtte lovforslagene, som de foreligger.

Behnke (FP):

Der er jo som ved det forrige punkt på dagsordenen tale om behandling af 4 forskellige lovforslag, og jeg vil derfor opdele mit indlæg i 4 separate meldinger til de enkelte lovforslag.

Lovforslag nr. L 139 om ændring af loven om forsikringsvirksomhed er jo en udløber af november 1987-redegørelsen om den finansielle sektor. Nu som dengang er Fremskridtspartiet tilhænger af de liberaliseringer af finansmarkedet, som forslaget lægger op til, men vi er til gengæld også modstandere af de nye krav om kontrol og restriktioner, som loven indebærer. Derfor vil Fremskridtspartiet under det kommende udvalgsarbejde søge at fjerne de dårlige ting – det, jeg vil kalde opbureaukratiseringen – frem til andenbehandlingen for derefter forhåbentlig at kunne stemme for lovforslaget i en bedre form ved tredjebehandlingen.

Lovforslag nr. L 140 om tilsyn med firmapensionskasser får stort set den samme melding. Vi er tilhængere af, at firmaer har adgang til at lave pensionsordninger for deres medarbejdere. Vi er i det hele taget tilhængere af, at udbudet af pensionsordninger bliver større, vel at mærke frivillige, private pensionsordninger. Derfor bakker vi de initiativer i lovforslaget op, som betyder en bedre mulighed for pensionskasserne, specielt når det gælder anbringelse af de midler, pensionskasserne ligger inde med.

Men som ved de andre forslag i dag vender vi os også imod de offentlige kontrolforanstaltninger, lovforslaget indebærer. Vi er altså igen imod opbureaukratiseringen. Vi vil derfor også under udvalgsarbejdet om lovforslag nr. L 140 forsøge at få de efter vores mening dårlige elementer fjernet, således at vi, når vi når tredjebehandlingen, kan stemme for et forhåbentlig bedre lovforslag.

I det hele taget må man sige, at den gældende lov om pensionskasser er en gammel sag fra 1935. Det er en gammel tante, men det er heldigvis en tandløs gammel tante, og vi vil altså helst ikke putte alt for mange tænder i munden på tanten, som kan virke generende for et frit pensionsmarked.

Lovforslag nr. L 141 om liberaliserede placementsmuligheder for pengeinstitutternes kapital er bestemt et godt forslag, men igen er der nogle yderligere krav om revision og kontrol og papirhysteri, som vi allerhelst så blev fjernet. Vi har jo et godt samarbejde med industriministeren bag os, når det gælder lovgivningen på bank- og sparekasseområdet, så vi ser frem til, at vi sagtens i fællesskab kan blive enige om at få nogle af de dårlige ting pillet ud. Det er jo dog trods alt set før, at det er lykkedes.

[Behnke]

I det hele taget mener vi, at den gældende lov om Finanstilsynet og de yderligere beføjelser, som vi behandler her i dag, egentlig er noget skidt. Når regeringen vil afbureaukratisere og ændre Finanstilsynets placering, skal det ikke ske ved at overlade Finanstilsynet til en anden offentlig virksomhed. Nationalbanken har jo så sent som i Berlingske Erhverv, s. 7, fra i går været omtalt som et muligt hjemsted for Finanstilsynet. Vi mener, at finansmarkedet selv skal stå for den nødvendige kontrol uden unødigt offentlig indblanding.

Problemet for danske pengeinstitutter i de senere år viser jo, at det overblik, Finanstilsynet burde have haft, og den indsigt, Finanstilsynet og det tidligere banktilsyn burde have haft, slet ikke har været til stede, og endnu mindre har Finanstilsynet haft andel i løsningen af de kriser, der har været. Det er velfungerende pengeinstitutter, som er gået sammen og i fællesskab f.eks. har overtaget pengeinstitutter, der har haft problemer. Sådan skal det også være; det skal være markedet selv, der har en interesse i at forhindre, at banker krakker. Derfor mener vi ikke, at Finanstilsynet har nogen særlig god placering i offentligt regi.

Som Assurandør-Societetets direktør, Steen Leth Jeppesen, siger i den førømtalte artikel i Berlingske Erhverv, er det direktionerne og bestyrelserne i de finansieringsinstitutter, som har eventuelle problemer, der skal løse dem, og ikke det offentlige.

Ofte kan offentlig indblanding jo endda føre til forværring af en krise; ikke kun hvis det er en krise i et enkelt pengeinstitut, men hvis det f.eks. er et samlet finansmarked, der er i krise, kan offentlig indblanding få en lille krise til at udvikle sig til en egentlig skandale.

I dag er det efterhånden en udbredt opfattelse, at det var politikere og embedsmænd i Federal Reserve-systemet, som var skyld i, at aktiemarkedet brød sammen i USA i 1929. Således beskriver nobelpristageren i økonomi Milton Friedman i bogen »Det frie valg«, s. 84-105, hvordan bedrevidende folk i Federal Reserve handlede ud fra politiske motiver i langt større udstrækning end ud fra egentlige økonomiske motiver, og det betød jo altså, at vi fik hele aktiekrakket i 1929.

Hvis man havde ladet det frie marked ride stormen af og havde ladet dem, der havde købt dårlige aktier og obligationer osv., få lov til at

miste dem, havde man stadig væk haft det bedste tilbage. Resultatet af de politiske fejlindgreb var, som vi så, et meget voldsomt børskrak, som slet ikke burde have udviklet sig så kraftigt.

På dansk jord mener vi altså derfor tilsvarende at Finanstilsynets indsats ofte bærer præg af egentlig at udvikle sig til bjørnetjenester frem for at afhjælpe den krise, der er. Vi mener, at markedet selv skal klare problemerne, og derfor vil vi helst ikke have mere magt lagt over til Finanstilsynet.

Vi vil derfor også forsøge at få lovforslag nr. L 141 rensat for de yderligere beføjelser til Finanstilsynet, og så håber vi, at vi, når vi når til tredjebehandlingen, kan stemme for et forbedret L 141.

Lovforslag nr. L 142 om kreditinstitutter er i det væsentligste omfattet af mine bemærkninger til L 141: Vi ønsker en mere liberal lovgivning for dette kreditvirksomhedsområde – det, man populært kalder det grå pengemarked. Vi mener, at personer, der ønsker at udlåne penge til andre, skal have absolut fri ret til at gøre det uden offentlig indblanding.

Derfor er vi mest tilbøjelige til at stemme nej til L 142 i dets nuværende form.

Larsen-Ledet (RV):

Vedrørende lovforslag nr. L 139 er vi i Det Radikale Venstre positive over for denne udvidelse af forsikringsselskabers og pensionselskabers investeringsmuligheder og den udvikling, der finder sted på deres virksomhedsområder.

Vedrørende lovforslag nr. L 142 hilser vi med tilfredshed, at pensionskasser kan anbringe midler i erhvervslivet.

Lovforslag nr. L 141 om ændring af lov om banker og sparekasser m.v. vedrører jo i vid udstrækning en liberalisering af placeringsreglerne samt en styrkelse af revision og tilsyn, hvorved kontrollen skærpes. Det er vi særdeles godt tilfredse med, da vi i de senere år har oplevet meget, som understreger nødvendigheden heraf.

Lovforslag nr. L 142, forslag til lov om ændring af visse kreditinstitutter, tilsigter, at kreditinstitutterne fortsat i vidt omfang følger de regler, der gælder for pengeinstitutter.

Altså med andre ord: Det Radikale Venstre er godt tilfreds med alle fire lovforslag fra industriministeren.

Jette Pors (CD):

Det drejer sig om at få mere fart på toget, og så når vi taler om pengevirksomhedernes muligheder for at opnå finansiering som andre erhvervsvirksomheder. Jeg skal lige sige, at vi gerne havde set en yderligere tilpasning for bankernes virksomhedsområde i stil med forsikringssektorens muligheder.

Der kan være andre problemer, som jeg ikke kan gennemskue i dag, men det vil vise sig under det kommende udvalgsarbejde. I dag, hvor vi behandler de fire lovforslag som en samlet pakke, kan jeg på CD's vegne tilsige velvilje og støtte under de videre forhandlinger.

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Jeg vil gerne takke ordførerne for den meget velvillige modtagelse, disse lovforslag har fået. Jeg synes, jeg klart kan spore – ud over at have fået en interessant behandling af dette ret fyldige stof – at hovedlinjerne, således som de er fremlagt fra regeringens side, er blevet positivt modtaget af et stort flertal her i Tinget, og det kan jeg da kun udtrykke tilfredshed med. En del af stoffet har vi jo tidligere haft lejlighed til at diskutere, men der er jo en del nye, principielle bestemmelser i det, og derfor er det med stor tilfredshed, at jeg her i dag noterer mig den velvillige opbakning, der har været bag disse nye bestemmelser.

Jeg skal kun gøre nogle få bemærkninger. For det første vil jeg sige til fru Jette Thomsen og hr. Svend Heiselberg, at regeringen er meget optaget af det spørgsmål, man rejste vedrørende den enkeltes mulighed for at flytte mellem pensionskasser, og derfor har jeg på basis af et kommissorium, som jeg netop har udformet, nedsat et udvalg, som hurtigt skal søge frem mod at få afdækket de problemstillinger, der er på dette område. Folk, der kender til området, vil vide, at der er mange tekniske problemer her, men jeg mener ikke, at vi under nogen omstændigheder – det er i hvert fald ikke regeringens indstilling – skal bøje os for de mange tekniske problemer, men at vi af politiske grunde helt afgjort skal søge frem mod den mulighed, der kan foreligge for den enkelte vedrørende flytning fra den ene pensionskasse til den anden.

Jeg skal sige til hr. Erling Olsen, at jeg, sådan som historien har været – nemlig det lovforslag, som faldt væk tidligere, om bank- og sparekas-

seloven vedrørende egenkapitalopgørelsen – på dette område på sin vis er enig. På den anden side føler jeg også, at det er rimeligt her, hvor vi ikke har nogen afklaring af, hvor vi på EF-plan vil ende, at have indrømmet over for branchen, at vi venter med at fremsætte forslag, indtil vi har en klar fornemmelse af, hvor vi ender på dette område i EF. Dermed slipper vi altså for muligvis at skulle lave om inden for en forholdsvis kort periode.

Jeg vil sige om de spørgsmål, der har været rejst vedrørende placeringsreglerne, at disse primært tager udgangspunkt inden for de kreditformidlingsområder, vi her taler om, og at disse institutioner ikke skal drive anden virksomhed end de accessoriske, altså dem, der ligger i naturlig tilknytning til det forretningsområde, de allerede har. Det er fortsat det bærende element, men i overensstemmelse med den praksis, som man har haft på LD-ATP-området vedrørende ikkebestemmende indflydelse, har det i konsekvens af den ændring, man lavede, været helt naturligt for de øvrige at skabe den samme mulighed for placering under begrebet, at man ikke må have bestemmende indflydelse. Men at et kapitalformidlingsselskab kan købe en erhvervsvirksomhed som helhed, er der ikke noget nyt i; det har man kunnet, lige så længe reglerne om kapitalformidlingsselskaber har bestået – det var jo en grundlæggende idé og et grundlæggende element i det. Det, vi taler om her, er de pågældende finansielle institutioners forhold til kapitalformidlingsselskaberne.

Hr. Behnke brugte ganske mange ord om Finansstilsynet og, skal vi sige en privatisering af det. Det forbavser mig ikke med den sædvanlige holdning, Fremskridtspartiet har, men jeg vil gøre opmærksom på, at det bryder med branchens egen opfattelse. Pengeinstitutternes ønske er helt klart at have en institution på dette område. Det er for øvrigt en institution, som de selv finansierer, idet de bærer alle omkostningerne ved det. Med nogen forbavsel kan jeg da også sige, at de på dette område flere gange har tilkendegivet – senest her på Bankforeningens årsmøde – at de faktisk ønsker at forøge ressourcerne til denne institution.

På dette grundlag har jeg igangsat en undersøgelse; der blev i Finansudvalget tilslutning til et aktstykke, således at der nu er iværksat en grundig undersøgelse af Finansstilsynet under Industriministeriet med henblik på at styrke

[Industriministeren]

denne institution, således at vi sikrer os ved uvildige kræfter at få afgjort, om forretningsgange, procedurer og lign. kan gennemføres mere hensigtsmæssigt, end det er tilfældet på nuværende tidspunkt.

Rahbæk Møller (SF):

Ministeren talte uden om problemerne vedrørende diskriminationen af ATP og Dyrtidsfonden sammenlignet med de andre finansielle investorer. Sagen er nemlig, at der sker en afgørende ændring vedrørende kapitalformidlingselskaber, idet nu blot to kan eje et kapitalformidlingsselskab – det kan være et holdingselskab og en anden virksomhed. Derved kan to finansielle investorer i praksis udøve bestemmende indflydelse over for selskabet. Denne mulighed har ATP og Dyrtidsfonden ikke.

Jeg har ingen indvendinger mod selve ændringen; jeg synes bare, den også burde omfatte ATP og Dyrtidsfonden. Det samme gælder 25-pct.s-grænsen, som nu lempes en lille smule for de investorer, vi taler om her, men ikke for ATP og Dyrtidsfonden. Begge bestemmelser er diskriminerende over for to centrale aktører.

Erling Olsen (S):

Jeg vil blot give udtryk for, at det af mange grunde – også spørgsmålet om at få en rimelig allokation af ressourcerne, som det hedder i fagsproget – er vigtigt, at det, vi når frem til her, også siden hen følges op ved, at der skaffes parallelitet i relation til lovgivning om ATP og Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 29:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk udtræden af NATO's atomplanlægningsgruppe og dennes undergrupper.

Af Jens Thoft (SF) m.fl.
(Fremsat 6/12 88).

Forslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Forsvarsministeren (Enggaard):**

Forslagsstillerne fra SF finder, at Danmark skal udtræde af NATO's atomplanlægningsgruppe, kaldet NPG, og dennes undergrupper, og at de danske embedsmænd i NPG-stabsgruppen omgående skal sendes hjem.

Så vidt jeg forstår, begrundes forslaget med, at dansk deltagelse i NPG strider mod 30 års dansk atompolitik og en lang række folketingsvedtagelser.

Hertil er kun at sige, at den danske deltagelse i arbejdet i NPG nu som før ikke berører den traditionelle danske atompolitik, der som bekendt går ud på, at Danmark ikke ønsker atomvåben på sit territorium under de nuværende forhold, dvs. i fredstid. Denne politik har af skiftende regeringer været præciseret over for vore allierede adskillige gange i de forløbne 30 år, herunder også i NPG.

Det står fast, at den fuldt ud respekteres af disse lande. Tilsvarende er NATO løbende blevet holdt underrettet om Folketingets synspunkter.

Den til enhver tid siddende regering søger gennem instrukser til den danske delegation ved NATO og under ministermøderne at øve indflydelse på arbejdet og de beslutninger, der træffes i gruppen. Herved sikres det, at der tages mest muligt hensyn til Danmarks sikkerhedspolitiske linje.

For god ordens skyld vil jeg gerne understrege, at Det Udenrigspolitiske Nævn løbende er blevet orienteret om forløbet og indholdet af de halvårslige NPG-ministermøder. Gennem deltagelsen i NPG har Danmark mulighed for at modtage væsentlige informationer om den nukleare planlægning og sammenhængen mellem nukleare og konventionelle våben i hen-